

vældedes han af en Forraadnelsestank, der fik ham til at tænke, at den Gamle vistnok laa død derinde. Han kom med Aftensolens Glød i Øjnene, og paa Grund af det overgroede Vindu var Stuen saa mørk, at han i Begyndelsen ingenting kunde se.

Endelig opdagede han Eneboeren paa Ryggen i en Halmseng. Armene laa tunge og ubevægelige paa et Urede af Pjalter. Kinderne over Skægget var røde af Feber. Øjnene stirrede med store Pupiller.

Hønse-Lars havde al sin Tid hørt til Egnens mest berygtede Nattegængere. Baade han selv og hans afdøde Kone havde været straffet flere Gange. Det var en Forkærlighed for Fjerkræ, der havde forskaffet ham hans Øgenavn. Hans Tyvagtighed var bleven til et Mundheld, der efterhaanden var trængt langt udenfor de Egne, hvor han selv var kendt. Naar Folk savnede noget og troede sig bestjaalet, hed det gerne: »Her har nok Hønse-Lars været paa Spil.«

Den unge Præst stillede sig hen ved Sengen og talte den gamle Synder venligt til. Han sagde, at han var kommen for at tilbyde ham sin Hjælp, dersom han manglede noget eller maaske trængte til at tale med et Menneske, som han kunde betro sig til uden Frygt.

Der kom intet Svar. Den Gamle havde skubbet sig lidt op i Sengen. Hans Underkæbe gik op og